

Charlotte
Habersack

NEOTVÍRAT
!!!

SLIZKÉ!

NEOTVÍRÁT
!!!

SLIZKÉ!

© Carlsen Verlag, Hamburg 2017

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Iva Zündorf, 2020

Cover © Frédéric Bertrand, 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-805-8 (pdf)

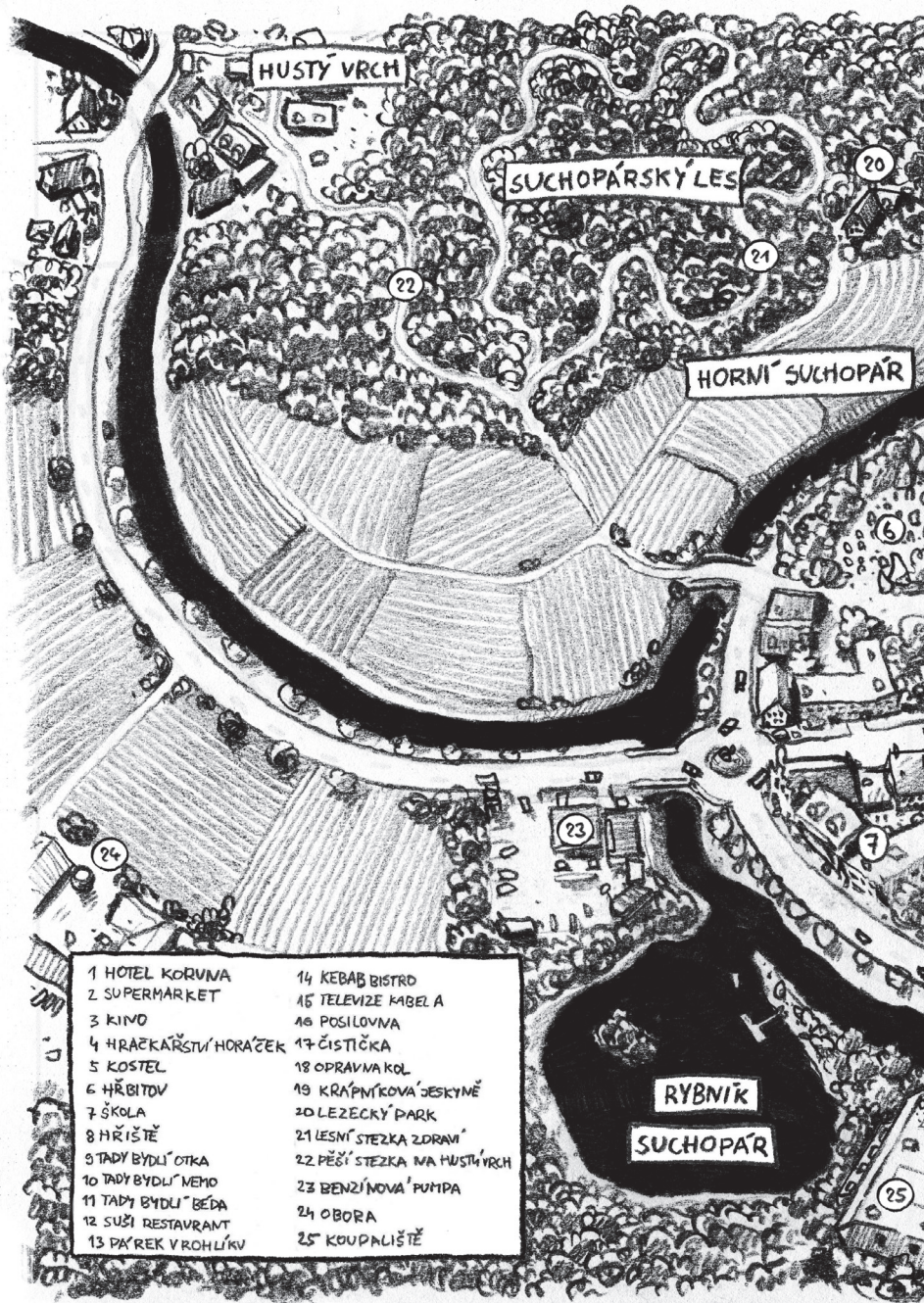
Charlotte
Habersack

NEOTVÍRAT
!!!

SLIZKÉ!

Ilustrace Frédéric Bertrand

1 HOTEL KORUNA	14 KEBAB BISTRO
2 SUPERMARKET	15 TELEVIZE KABEL A
3 KINO	16 POSILOVNA
4 HRAEKÁŘSTVÍ HORAŽEK	17 ČISTIČKA
5 KOSTEL	18 OPRAVNA KOL
6 HŘBITOV	19 KRÁPNÍKOVÁ JESKYMĚ
7 ŠKOLA	20 LEZECKÝ PARK
8 HŘIŠTĚ	21 LESNÍ STEZKA ZDRAV
9 TADY BYDLÍ OTKA	22 PĚŠÍ STEZKA NA HUSTÝ VRCH
10 TADY BYDLÍ NEMO	23 BENZÍNOVÁ PUMPA
11 TADY BYDLÍ BĚDA	24 OBORA
12 SUŠÍ RESTAURANT	25 KOUPALIŠTĚ
13 PÁREK V ROHLÍKV	

OBSAH

Kapitola 1	Nový balíček	13
Kapitola 2	Otevřít, nebo neotevřít – to je, oč tu běží	20
Kapitola 3	Slizzík	28
Kapitola 4	Slizký večírek	35
Kapitola 5	Slizopád	41
Kapitola 6	Pořádný průšvih!	48
Kapitola 7	Zázraky se dějí	55
Kapitola 8	99 % voda, 1 % kolagen	62
Kapitola 9	Univerzální sliz od Pinkovského	68
Kapitola 10	Platí!	74
Kapitola 11	Pinkovský & Partners	80

Kapitola 12	Obchod jen kvete	89
Kapitola 13	TV Kabel-A	99
Kapitola 14	V záři reflektorů	106
Kapitola 15	Náhle slavní	114
Kapitola 16	Neuvěřitelné bohatství	121
Kapitola 17	Akce!	128
Kapitola 18	Otka	131
Kapitola 19	Neštěstí nechodí nikdy samo	139
Kapitola 20	Kde je Otko?	148
Kapitola 21	Béda	155
Kapitola 22	Únos	159

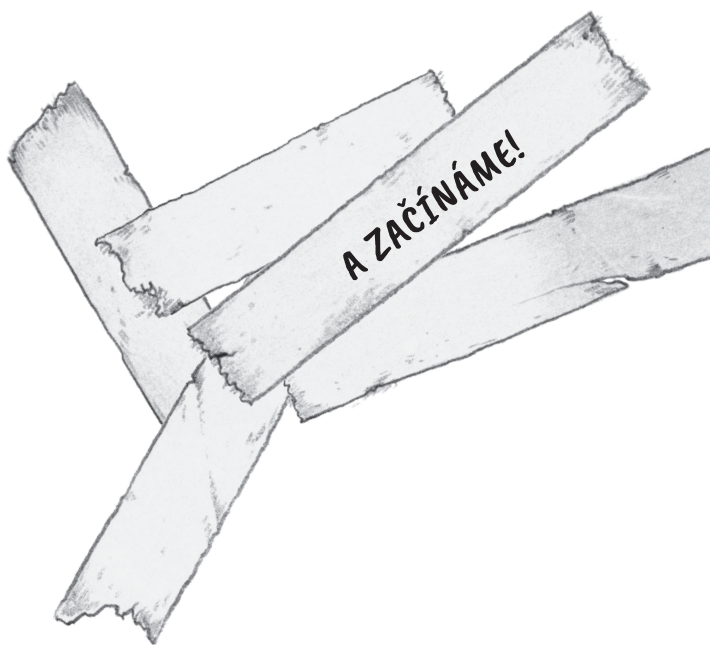

OBSAH

Kapitola 23	Čajíček	166
Kapitola 24	Tajný recept	170
Kapitola 25	Krápníková jeskyně	178
Kapitola 26	Další plány	188

Můj velký dík patří nejlepší editorce ze všech,
která ve mě věří víc než já sama.

Poděkování si zaslouží i můj syn Denis –
za skvělou básničku o růžičkové kapustě.

**Dva dny před tím,
než to všechno začalo...**

Jonáš byl ten den zrovna hodný. Zašel paní Svátkové do stánku pro noviny. A dostal desetikorunu od cesty.

Desetikorunu!

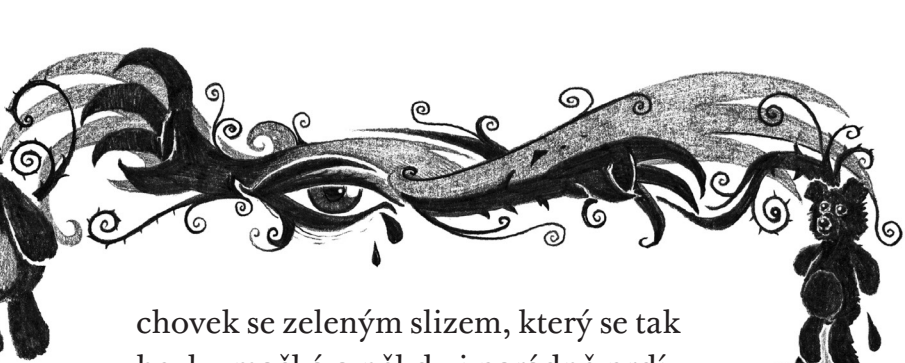
Rychle běžel domů a vysypal pokladničku. Spočítal peníze – a samou radostí začal skákat po pokoji.

Konečně!

Strčil peníze do kapsy, nasedl na kolo a vyrazil do hračkářství.

Tam vysázel na pult pěkně jednu minci za druhou.

Pan Horáček se ani nemusel ptát, co by si Jonáš přál. Dávno to věděl. Chlapec už dlouho chodil kolem ple-

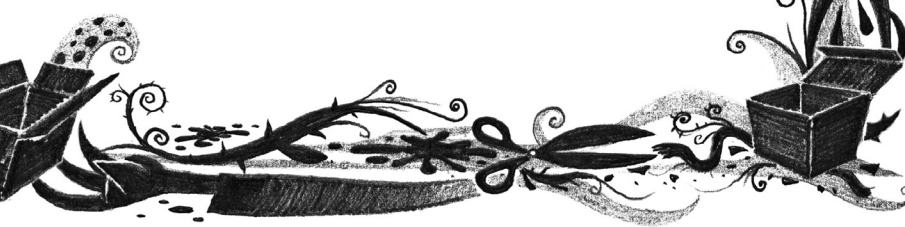

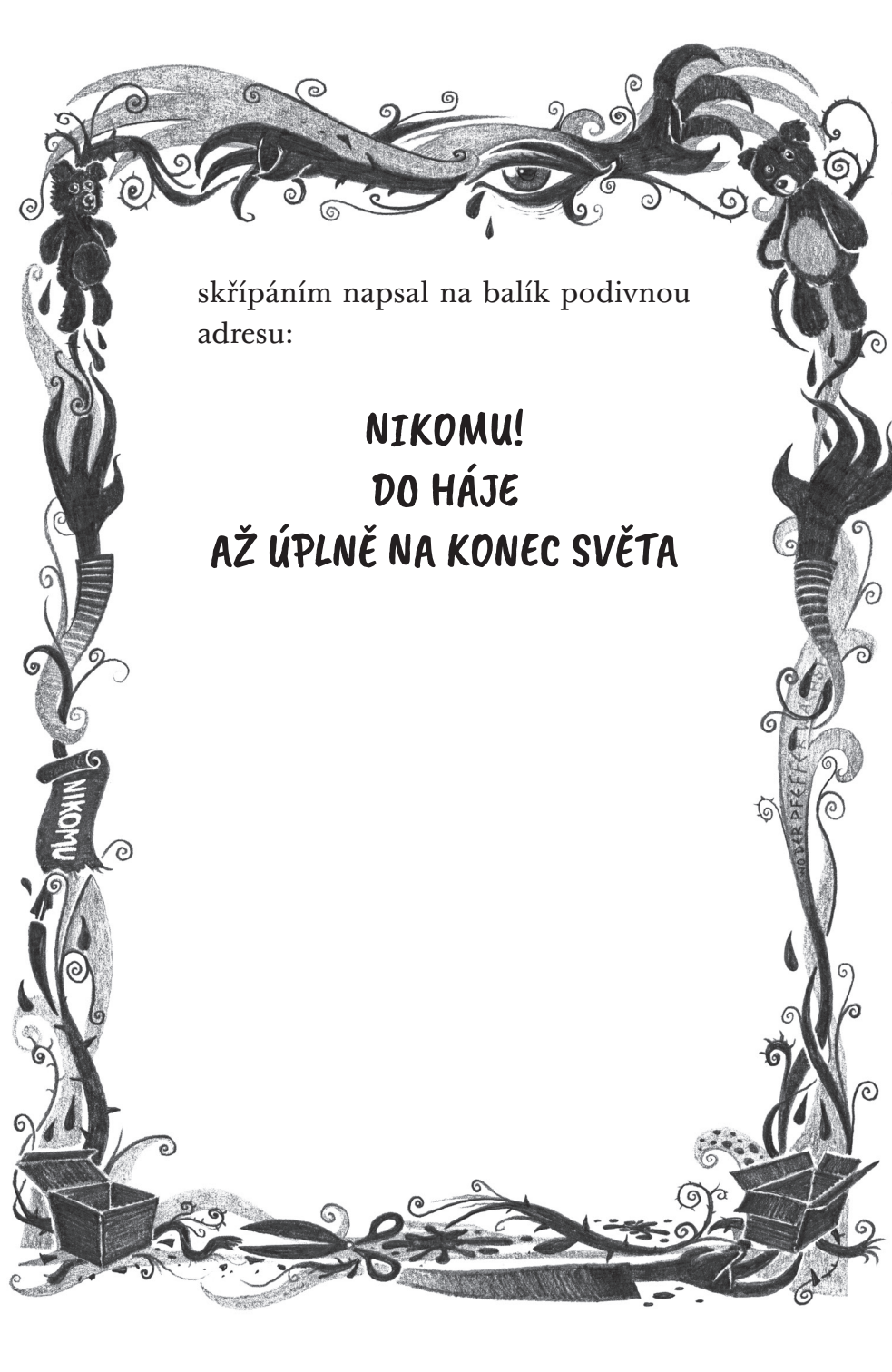
chovek se zeleným slizem, který se tak hezky mačká a někdy i parádně prdí.

Prodavač zabalil světle zelenou plechovku do papírového sáčku a podal ji Jonášovi přes pult. Jonáš vyběhl ven a sáček dal do košíku na kole.

Cestou domů si nevšiml, že ho sleduje temný stín. Nevšiml si ani, že mu někdo sáhl do košíku a papírový sáček z něj vzal. Teprve doma, před garáží, chlapec uviděl, že košík na kole je prázdný. Ten, kdo sáček vzal, byl už dávno pryč.

Když zloděj ukládal Jonášovu hračku do dřevěné krabičky, smál se a plakal zároveň. Z oka mu ukápla černá slza a sklouzla dovnitř dřív, než stačil přiklopit víko. Zloděj krabici zabalil do papíru, vzal do ruky černý fix a se

skřípáním napsal na balík podivnou
adresu:

**NIKOMU!
DO HÁJE
AŽ ÚPLNĚ NA KONEC SVĚTA**

NIKOMU

DOBŘÍ PĚKÁŘ

Kapitola 1

NOVÝ BALÍČEK

Už zase! Nemovi se rozbušilo srdce. Upřené hleděl na rohožku u dveří. Zrovna chtěl vyjít z domu, když málem zakopl o balík, který tam ležel. **NEOTVÍRAT!** stálo na baličím papíře velkými tučnými písmeny. A hned pod nimi: **SLIZKÉ!** Nemo se balíčku ani nedotkl a utíkal dovnitř. Rychle popadl telefon a našel číslo. Telefon zazvonil sedmkrát, než ho někdo vzal.

„Ahoj Nemo,“ řekla Otká, ještě než se stačil ozvat. Jeho číslo měla uložené v telefonu a to přece nemohlo znamenat nic jiného, než že k ní Nemo asi už trochu patří. Nemo se zaradoval.

Otka je přece nejlepší holka z celé třídy. Mimochodem taky nejhezčí.

„Můžeš k nám přijít?“ zeptal se. „Teď hned?“

„To asi nepůjde,“ odpověděla Otko a bylo slyšet, že ji to mrzí. „U nás je zrovna večírek. Máma slaví čtyřicátiny.“

V telefonu byl slyšet svižný jazz, tlumený šum zábavy, občas se někdo hlasitě zasmál.

„Oti, pomůžeš ty mi?“ volal někdo. To byla určitě ta jejich au-pair slečna odněkud z ciziny.

„Musíme náštípat matu do limonády! Můžeš ty pak ponakládat losos na housky?“ „Už jdu!“

obrátila se Otko. „To je pořad už du, už du!“ ozývalo se z dálky hubování. „Uš, uš, a nikdy je to.“

„Stejně se uvidíme zítra,“ vrátila se Otko zpátky k Nemovi. „Jdeme přece do kina. Nebo jsi na to zapomněl?“

„Jasně, že ne!“ vyhrkl Nemo. Nový *James Bond* – na ten film se těšil už hodně dlouho. A taky na to, že bude sedět vedle Otky celé dvě hodiny potmě.

„Ale já tě *musím* vidět ještě dneska!“ vykřikl, hned se ale zarazil. Polilo ho horko. Co to zase bylo! *Musím tě vidět ještě dneska...* Jako by to bez

Otky nevydržel ani jediný den! Jako by do ní byl totálně zabouchnutý.

Zkoumavě se podíval do zrcadla nad prádelníkem. Ještě štěstí, že ho teď Otko nevidí – obličej rudý jako rak, vlasy rozčuchané až běda.

„Tak přijď ke mně,“ navrhovala Otko. „Stejně jsi u nás ještě nebyl.“

Nemo rychle uvažoval. Nechtělo se mu tak nebezpečnou zásilku vláčet přes půl města. Ještě méně se mu ovšem chtělo ten balíček otvírat sám. Nechat ho jen tak, to vůbec nepřipadalo v úvahu, i když na něm bylo napsáno „NEOTVÍRAT!“.

Na to ten balík prostě sliboval moc velké dobrodružství. A městečku Horní Suchopár by troška dobrodružství docela prospěla. Byla tu taková nuda, že když ve středu přijeli popeláři, už to byla velká událost.

„Tak co, přijdeš?“ zeptala se Otko ještě jednou.

Nemo váhal. „Vždyť nejsem pozvaný.“

„To je jedno,“ uklidňovala ho Otko, „tady je tolik lidí, že si nikdo ani nevšimne, že je tu někdo navíc.“ Zeptala se ještě: „Víš, kde bydlíme?“

A sama hned odpověděla: „Ulice Červotočivá, číslo 4. Kousek naproti je květinářství.“

„Tak jo, za chvíli jsem tam!“ Nemo se rozloučil a položil telefon. Pak vzal telefon zase do ruky a vytočil Bédovo číslo. Béda to nebral. Na pevné lince taky nic.

„Ach jo.“ Nemo se s povzdechem vydal na cestu.

„Ahoj Nemo!“ Bédova maminka stála v předsíni plné všelijakých drátů a pokoušela se zprovoznit nový router na internet. Nemo teď pochopil, proč se Bédovi nemohl dovolat.

„Dobrý den, paní Kuchaříková, je Béda doma?“

„Tady jsem!“ uslyšel Nemo hlas svého kamaráda.

Překročil změt drátů a vešel do kuchyně. Béda stál u stolu a oběma rukama přidržoval trychtýř, kterým babička rozlévala do starých skleniček od hořčice horkou marmeládu.

„Půjdeš se mnou za Otkou?“ zeptal se Nemo a ani se moc nezdržoval zdravením. „Nemůžu,“ odpověděl Béda. „Mám píchlé kolo. A kromě toho děláme marmeládu, jak vidíš.“

„Už zase?“ Nemo se podíval na Bédovu sestru. Seděla na kuchyňské židli, kolena pod bradou a s vážným výrazem ve tváři si v kapsením zrcátku prohlížela pupínky na čele. Antonie už pěkných pár dní nosila domů kilogramy jahod, které pak babička s Bédou museli zpracovat a vařit z nich marmeládu.

„Mám ještě skočit pro jahody?“ zeptala se Antonie.

„Jenom to ne!“ zavrčel Běda. „Jahody už mi pomalu lezou i ušima.“ Zašrouboval sklenici a obrátil ji dnem vzhůru.

„Bědo, teď ale musíš!“ naléhal Nemo. „Je to důležité.“

„A pročpak?“ zeptaly se Antonie a Bédova babička jedním hlasem, i když se jich to vůbec netýkalo.

Nemo popadl kamaráda za rukáv a vytáhl ho na chodbu. „Auvajs, co děláš?“ protestoval Běda.

„Maximální poplach!“ zasyčel Nemo. „Musíme pryč, okamžitě! Půjč si kolo od Antonie!“ Běda s opovržením odfrkl: „Je vidět, že nemáš sourozence.“

„Tak si to kolo jednoduše vezmeš!“ navrhl Nemo. „Za hodinu bude zase zpátky.“

„Jen když mi řekneš, co se děje. Vážně se mi nechce riskovat život kvůli nějaké blbosti.“

Nemo se zhluboka nadechl. Bédova ustrašenost mu někdy pěkně lezla na nervy. Podíval se, kde je paní Kuchaříková, ta se právě snažila dostat se s kabelem za skříň. Přece jen raději vsadil na jistotu a odtáhl Bédu na záchod. Zavřel dveře a spláchl, aby bylo slyšet jenom šumění vody. „Dostal jsem nový balíček.“

„To nemyslíš vážně!?“ Béda leknutím vytřeštil oči. „Jak to, že jsi ho převzal?“

„Nic jsem nepřebíral!“ bránil se Nemo. „Ráno jsem si trochu přispal. Je přece sobota. A když jsem pak vstal, bylo to za dveřmi. Tak co? Jdeme?“

Béda neodpovídal.

Byl už totiž venku.